

CURRER BELLOVÁ:

SIROTEK LOWOODSKÝ

DÍL PRVÝ

PŘELOŽIL DR. KAREL FUNK

Byl velice pošmurný den; o-
bloha byla šedá, a mraky ukazu-
jícími na sniž, jež pokrývala vše
jako baldachýn. Občas odtud
padaly vločky, jež zůstávaly le-
žet na ztvrdlé cestě, na šedobílé
lučiny, aniž by roztály. Tu pak
stála jsem já, neohobě dítě, a šep-
tala jsem stále a stále k sobě:
"Co si jen počnu? Co si jen
počnu?"

Najednou slyšela jsem volati
jasný hlas:

"Zblábně tě, jak budeš chytit,
jen sehní ke mně hlavu!"
Běta se sehnula; objaly jsme
se navzájem a pak následovala
jsem jí úplně spokojena do do-
mu.

Tato odpoledne minulo v mí-
ru a svornosti. Večer pak vy-
právěla mi Běta některé z těch
svých nejzajímavějších povídek
a zpívala mi nejméně tři písně.
Takové v mém životě zakmitl ně-
kdy paprsek sluneční záře!

Kapitola V.

Dne devatenáctého ledna prá-
vé odbíhla pátá hodina ranní,
když Běta vstoupila se světlem
do mé jížby a zastihla mne již
vzhůru a skoro přistrojenou.

Vstala jsem již půl hodiny
před jejím příchodem a umývali
se, oblékla jsem se do šatů při
záři měsíce, jenž již zapadal a je-
hož paprsky plýly se do vnitř
malým okénkem blíže mé poste-
le.

"Slečno Johano! Kde jste?
Pojďte k snídani!"
Byla to Běta; poznala jsem jí
dobře, ale ani jsem se nehнула;
její lehké kroky cupaly dohř po
pěšině.

"Vy ošklivý, malý tyvoce," pra-
vila. "Proč nepřijedete, když
jste volána?"

Běta přitomnost v porovnání
s myšlenkami, jimiž jsem se za-
bývala, zdála se být něčím osvě-
žujícím, a Běta jako obyčejně
byla poněkud nevrhá.

Jisto je, že po mé vítězné
srážce a paní Redovou nebyla
jsem naladěna starati se příliš o
chvilovou nevolnost chůvy; na-
opak byla jsem odhodlána kochati
se mladistvou svěžestí její my-
slí.

Objala jsem jí oběma rukama a
pravila jsem:

Měla jsem toho dne opustiti
Gateshead a vstoupiti do po-
stovského vozu, jenž v šest hodin
jel kolem vrat domu.

Jediná Běta byla vzhůru; roz-
dělala oheň v dětské jížbě, aby
mi tam připravila snídani.

Myslím, že málokteří dítě mi-
že jísti, je-li rozrušeno myšlen-
kou na nastávající cestu; já
rovněž nemohla snídati.

"Pojď, Bětuško, a nevaď se."
Tato moje počinání bylo poněk-
ud odvážnější a smělejší, než
bývalo mým zvykem, a to právě
líbilo se Bětě.

"Jste zvláštní dítě, slečno Jo-
hano," pravila, dívaje se na
mne; "jste taková malá, plachá,
samotářská bytost; myslím, že
půjdete do školy?"

Když jsem šly kolem ložnice
paní Redové, řekla mi Běta:

"Nepřijedete dovnitř dítí a Bo-
hem mílostpaní?"

"Ne, Běto, víra večer, když
jste obědy k večeři, přišla k mé
posteli a pravila, že není třeba,
abych jí ráno vstávala, ani ne
její dítí; pravila dále, abych ne-
zapomněla, že vždy byla mou
nejlepší přítelkyní a dle toho a
bych o ní mluvíla a byla jí vděč-
nou."

"A nebudete vám líto opustiti
ubohou Bětu?"

"Co pak je Běto po mně! —
Vždyť se stále se mnou vadí."
"Poněvadž jste takové podi-
vné, plaché, bláznivé děcko; měla
byste být hodnější!"

"Abych byla ještě více bita?"

"Nesmysl! Ale jest jisto, že se
s vámi zachází špatně. Má mat-
ka, když mne předěšl týden při-
šla navštívit, pravila, že by ne-
chtěla mít ani jedno ze svých dí-
tek na vašem místě. Než, pojďte
teď se mnou, mám pro vás dobré
zprávy."

Když jsem šly kolem ložnice
paní Redové, řekla mi Běta:

"Nepřijedete dovnitř dítí a Bo-
hem mílostpaní?"

"Ne, Běto, víra večer, když
jste obědy k večeři, přišla k mé
posteli a pravila, že není třeba,
abych jí ráno vstávala, ani ne
její dítí; pravila dále, abych ne-
zapomněla, že vždy byla mou
nejlepší přítelkyní a dle toho a
bych o ní mluvíla a byla jí vděč-
nou."

"Přesvědčila jsem."
"A nebudete vám líto opustiti
ubohou Bětu?"

"Co pak je Běto po mně! —
Vždyť se stále se mnou vadí."
"Poněvadž jste takové podi-
vné, plaché, bláznivé děcko; měla
byste být hodnější!"

"Abych byla ještě více bita?"

"Nesmysl! Ale jest jisto, že se
s vámi zachází špatně. Má mat-
ka, když mne předěšl týden při-
šla navštívit, pravila, že by ne-
chtěla mít ani jedno ze svých dí-
tek na vašem místě. Než, pojďte
teď se mnou, mám pro vás dobré
zprávy."

"Co vy jste řekla, slečno?"
"Nie; přikryla jsem si obličej
pokryvkou a obrátila se ke zdi."
"To bylo ošklivé, slečno Joha-
no."
"Bylo to docela správné, Běto;
tvoje mílostpaní nebyla nikdy
mou přítelkyní, nýbrž největší
nepřítelkyní."

"O, slečno, Johano, neříkejte
to!"
"S Bohem, Gatesheade!" zvo-
lala jsem, když jsem prošla chod-
lou, a oceli se u hlavních dveří.

Měsíc již zapadl a proto byla
zračná tma.

Běta nesla lucernu, jejíž světlo
ozářovalo mokré schody a křeme-
nitou cestu, pokrytou čerstvou
rosou.

"Co vy jste řekla, slečno?"
"Nie; přikryla jsem si obličej
pokryvkou a obrátila se ke zdi."
"To bylo ošklivé, slečno Joha-
no."
"Bylo to docela správné, Běto;
tvoje mílostpaní nebyla nikdy
mou přítelkyní, nýbrž největší
nepřítelkyní."

Bylo sychravé, studené zimní
jitra; zuby mě drkotaly, když
jsem spěchala k vozu.

V obydlí vrátého se svítilo,
když jsem k němu přišla, viděla
jsem, jak žena vrátého právě
rozdělává oheň, můj vak, jenž
večer před tím byl smesem dohř,
stál provazy svázan u dveří.

Bylo sychravé, studené zimní
jitra; zuby mě drkotaly, když
jsem spěchala k vozu.

V obydlí vrátého se svítilo,
když jsem k němu přišla, viděla
jsem, jak žena vrátého právě
rozdělává oheň, můj vak, jenž
večer před tím byl smesem dohř,
stál provazy svázan u dveří.

Do šest hodin scházelo už jen
několik málo minut, a jakmile
odbíhla šestá, již ohlasovalo vzdá-
lené hučení kol přibližující se
vozu.

Přistoupila jsem ku dveřím a
dívala se na lampy vozu, blížícího
se rychle tuou.

Byl to příjemný salon, ne tak
nádherný a prostorný jako v Ga-
tesheadu, leč dosti pohodlný. —
Právě jsem se jala prohlížeti na
jaký obraz na stěně, když se dvě
ře otvířely a nějaká osoba vešla
se světlem, hned za ní pak náse-
dovala jiná.

"Pojďte sama?" ptala se žena
vrátého.

"Ano."
"A jak daleko je to?"
"Padesát mil."
"Jak dlouhá ta cesta? Divím
se, že paní Redová se nebojí, ne-
chtěl jí samotnou tak daleko je-
ti."

První osoba byla vytáhlá, tma
covňasí paní, černooká, s bílou a
vysokým čelem; postava její byla
zároveň zahalená v šál; nesla se
rovně, majíc vážný vzhled.

"Tuto dítě je tak mladé, že ne-
může být sem sama poslána,"
pravila, stavíc se ke stěně; dí-
vala se na mne pozorně, jak se
bo dvě minuty, pak dohřela:

"Vše již přijel, tažen čtyřmi
koněmi a obsazen cestujícími; sot-
va sestavil u vrat, hned kočí a
přivodí, hlasitě vybíhají ku spě-
chu; nahodil jsem svůj vak, mo-
pak odtrhl od lůžky, kterou jsem
líhala drže ji kolem krku."
"Děvče na ni dobrý pozor!"
volala na přiveděho, jenž mne
byl vstříhl dovnitř.

První osoba byla vytáhlá, tma
covňasí paní, černooká, s bílou a
vysokým čelem; postava její byla
zároveň zahalená v šál; nesla se
rovně, majíc vážný vzhled.

"Tuto dítě je tak mladé, že ne-
může být sem sama poslána,"
pravila, stavíc se ke stěně; dí-
vala se na mne pozorně, jak se
bo dvě minuty, pak dohřela:

"Ano, ano," — odpověděl. Na
to byla dvířka vozu přiražena a
nějaký hlas zvolal: "Vše v po-
řádku" a hned po té jsme vyjeli.

Tímto způsobem byla jsem od-
loučena od Běty a Gatesheadu;
tak byla jsem vložena do nezná-
mých a, jak se mi zdá, vzdále-
ných a tajuplných krajín.

Pamatuji se již jen málo na tu
cestu; vím jedině, že den ten zdál
se mi být neobyčejně dlouhý a že
se mi zdálo, jakobychem byli pře-
jeli několik set mil cesty.

Projeli jsme různá města a v
jednom velmi velkém vřiz zasta-
vil; koně byli vyprázeni a cestu-
jící usedli, aby poobědvali. Já
byla dovedena do hostince, kde
přivodil chůvi, abych něco po-
obědvala; poněvadž jsem však ne-
měla chuti, zanechal mne ve vel-
kém sále s kamny v každém rohu
a s velikým svislým, vislým od
stropu, a s malou červenou gale-
rií, táhnoucí se vysoko kolem zdi,
naplněnou hudebními nástroji. —
Žele procházela jsem se hodnou
chvilou, jata zvláštní, až smutnou
úzkostí, že by mohl někdo přijíti
a ukrásti mne, neboť věřila jsem,
že jsou zloději dětí, o jejichž kon-
cích často vyprávěla Běta za ve-
čeří u krba.

Na konci objevil se přivodčí,
dopřivil mne opět do vozu, sám
usel pak na své místo, zatroubil
na vylučný roh a opět kotval se
nás vřiz kamennou dlažbou mé-
sta k... —

Odpoledne bylo vlhké a mlha-
vé, když pak přecházelo v temno
večerní, poznávala jsem, že jsem
skutečně hodně daleko od Gato-
sheadu; již nebyl jsem slyšeti, ráz
krajiny se změnil, na obzoru
zdvihaly se velké, šedé vrchy;
když se setmělo, sjeví jsem do ú-
dolí, černajícího se lesem, a když
použil tma zakryla veškerou roz-
hled, slyšela jsem, jak prudký
vítr hučí mezi stromy.

Pokřehána zvukem tlu, usnula
jsem na konci, ale nedřímala
jsem dlouho, neboť trnoutí, vznik-
lé náhlým zastavením vozu, mne
probudilo. Dvířka vozu se ote-
vřela a u nich stála nějaká oho-
ba, vyhlížející jako služebná; ro-
zeznávala jsem její tvář a oblič-
k při světlé lampě.

"Je tu malá dívka, zvaná Jo-
hana Eyrova?" ptala se.

Odpověděla jsem: "Ano," —
načez vyzdvihl mne z vozu, sňa-
li mou tašku, a vřiz ihned jel zase
dále.

Byla jsem ztuhlá dlouhým se-
zením a zmatena hluchým pohy-
bováním vozu. Sbírajíc se do
hromady, rozhlížela jsem se ko-
lem; děš, víte a tma naplňovaly
ovzduší; němě jsem nejasně
rozeznávala před sebou zed, v níž
byly otevřené dveře. Těmi vřela
jsem se svou novou přivodkyní;
ta zavřela a zankla dvířka opět za
sebou.

Teď bylo viděti dům nebo ně-
kolik domů, neboť stavení táhla
se daleko, majíc četná okna; z
nichž některá byla osvětlena.

Šly jsme po široké, blátivé ce-
stě a vešly pak do nějakých dve-
ří; na to služebná vřela mne
chodbou do světnice, kde planul
oheň, a nechala mne tam samot-
nou.

Přistoupila jsem k ohni a ohří-
vala své ztuhlé prsty rozhlížejíc
se meziim kolkem. Leč při ne-
jistém světlé krhu bylo ohvětlé
viděti ohlouny na zdech, kober-
ce, zdelony a lesklý nábytek z
naučovaného dřeva.

Byl to příjemný salon, ne tak
nádherný a prostorný jako v Ga-
tesheadu, leč dosti pohodlný. —
Právě jsem se jala prohlížeti na
jaký obraz na stěně, když se dvě
ře otvířely a nějaká osoba vešla
se světlem, hned za ní pak náse-
dovala jiná.

První osoba byla vytáhlá, tma
covňasí paní, černooká, s bílou a
vysokým čelem; postava její byla
zároveň zahalená v šál; nesla se
rovně, majíc vážný vzhled.

"Tuto dítě je tak mladé, že ne-
může být sem sama poslána,"
pravila, stavíc se ke stěně; dí-
vala se na mne pozorně, jak se
bo dvě minuty, pak dohřela:

"Vše již přijel, tažen čtyřmi
koněmi a obsazen cestujícími; sot-
va sestavil u vrat, hned kočí a
přivodí, hlasitě vybíhají ku spě-
chu; nahodil jsem svůj vak, mo-
pak odtrhl od lůžky, kterou jsem
líhala drže ji kolem krku."
"Děvče na ni dobrý pozor!"
volala na přiveděho, jenž mne
byl vstříhl dovnitř.

První osoba byla vytáhlá, tma
covňasí paní, černooká, s bílou a
vysokým čelem; postava její byla
zároveň zahalená v šál; nesla se
rovně, majíc vážný vzhled.

"Tuto dítě je tak mladé, že ne-
může být sem sama poslána,"
pravila, stavíc se ke stěně; dí-
vala se na mne pozorně, jak se
bo dvě minuty, pak dohřela:

vstoupila do školy, má milá dí-
vko?"

Vyprávěla jsem jí, že nemám
rodíče. Ptala se, kdy zemřeli, po
té, jak jsem stará, jak se jmenuji,
umím-li čísti, psáti a trochu křti;
na to dotkla se jemně ukazováč-
kem mé tváře a řekla:

"Doufám, že budeš dobrým
dítětem." Na to propustila mne
se slečnou Millerovou.

Děna, již jsem opustila, byla
asi dvacet pět let stará; ta pak,
co šla se mnou, zdála se být o ně-
kolik let mladší; první učinila na
mne hluboký dojem svým hlasem,
vzezřením i počináním.

Slečna Millerová byla obyčej-
nějšího rázu, obličej její byl zcer-
venalý, ale jevil starostlivé vze-
řzení; chůze a veškeré počinání
její byly kvapné, jako onoho, kdo
má mnoho úkolů na starost; vy-
hlížela skutečně jako podřizená
učitelka, kterouž byla skutečně,
jak jsem se potom přesvědčila.

Vedla mne z jednoho pokoje do
druhého, z jedné chodby do druhé
v této velké nepravidelné budov-
vě, až, opouštějíc tuto poněkud
smutné tichou část budovy, a blíž-
íce k lokutu četných hlásů,
vstoupily jsme do široké, dlouhé
jížby s velkým umístěnými po dvou
na každém konci a z nichž na každém
hořely dvě svíčky. Kolem stůlů
sedělo na lavicích shromážděno
dvěck různého stáří, od pěti do
deseti až dvaceti let. Při mdlém
světle svělek zdálo se být jejich
počet nespočetelný, ně jich ve
skutečnosti nebylo více než om-
desát. Byly stejné obléčeny v šál
z hnědého nepropadlého stře-
hu, s dlouhými zástěrkami z hol-
landského plátna.

Byly právě doba učení, byly
zanjaty pracováním úloh pro pří-
ští den a hučení, jež jsem dříve
byla slyšela, vznikalo spojením
jich septavých hlásů, jimiž opa-
kovaly své úkoly.

Slečna Millerová mi pokynula,
abych se posadila na lavici blíž
dveří, a pak, jdouc na druhý ko-
nec dlouhé jížby, zvolala:

"Dohlížetelky, seberte učebné
knihy a odložte je!"

Čtyři velké dívky povstaly od
různých stůlů a jdouce kolem, sbí-
raly knihy a ukládaly je. Tu
slečna Millerová opět poručila:

"Dohlížetelky! Přineste koší-
čky a večeři!"

Velké dívky vřely a hned na
to se vrátily s koší, v nichž byly
rozděleny porce jakéhoš jídla; u-
prostřed každého koše byl pak
džbán s vodou a skleněná nádoba.

Jídla byla podávána kolem;
které bylo líbo, nabrala vody a
napíjala se, neboť skleněná nádoba
byla všem společná; když přišla
čarla na mne, napíjala jsem se, ma-
jíc žízeň, ale jídla jsem se nedo-
tkla, neboť jsem nebyla schopna
únavou a rozčillením požití ani
sousta.

Seznala jsem nyní, že večeři
sestávala z tenkého ovesného ko-
láce, rozkrájeného na kousky.

Když večeře byla skončena, vř-
la slečna Millerová modlitby a
pak dívky odehřely po schodech
nahoru, řadíce se dle tříd.

Přemožena nyní únavou, sotva
jsem mohla pozorovati, jak vy-
pálá ložnice. Jedině jsem se zna-
la, že to byla světnice nesmírně
dlouhá, právě jako učebna.

Tuto mne dělila jsem se o postel
se slečnou Millerovou, jež poma-
hla mi z šatů, ležlo na posteli, po-
kládala jsem na dlouhou řadu lů-
žek, z nichž každé bylo rychle
obsazeno dvě neohoběnými; v de-
seti minutách bylo zhasnuto jedi-
né světlo a já usnula brzy upro-
střed ticha a úplné tmy.

Noc minula rychle, byla jsem
přespřlá unavena, aby se mně
něco zdálo; jen jednou jsem se
probudila a tu slyšela jsem, jak
víte hučí v divých nárazech a jak
dřáť kje se v proudech; také jsem
posuovala, že slečna Millerová
leží vedle mne.

Když jsem opět otevřela své o-
či, bylo slyšeti znění zvonce. Dí-
vky byly vřely, oblékajíc se;
ještě ještě neobstávalo se světla
denního, osvětlovaly dvě laciné
svíce světnici.

Vstávala jsem nerada; byla
krutá zima a celá se třásla; oblé-
kala jsem se co možná rychle, i u-
mýla jsem se, když upřáhla se
usnávadlo, což nebylo ovšem tak
brzy, neboť byla vždy pro šest dí-
vek pouze jedna usnávadlo, stojí
ok na stube uprostřed světnice.

(Pokračování.)

Jana Dobrý-ho

LÉK PROTI CHOLEŘE PRASAT

Jest jediný lék na světě, jenž jistě a rychle vyléčí i předejde nemocem prasat i průjmu u podsvinčat, zničí kašel i červy. Jest úplně spolehlivý v každém případě, když se použije v čas i v pravém množství. Kdo by se vyslovil, že Jana Dobrý-ho lék by nevyhléčil svrchu udané nemoci, nevěřte mu, neb on nemluví pravdu, vládní zvěrolékaři se nevymníhají. Výrok tento dovedem všude dokázat.

Léčení nemocných prasat a uvéstí jich do nezděravějšího stavu anebo zdravých zajistit proti nemoci, nic nestojí, poně-
vadž na prasatech o mnoho více než co lék stojí přiroste. Proč
tedy byste nechali svá prasata pozdechat anebo je polou
rostlé a stonavé prodávati, když si jich můžete každý sám
leche, jistě a trvanlivě a zdarma vyléčit aneb ve zdraví udr-
žet. Když by lék neúčinkoval, jak zde udáváme, nebudeme za
něj nic požadovat. Objednejte si jej bez odkladu, udejte stav,
počet a velikost prasat v celém stádu.

Podobných odporučení máme na sta.

Čtený pane John Dobrý:
Před nějakým časem jsem
od Vás objednal vašeho lé-
ku. Měl jsem jednu cennou
prasnicí a pod ní devět se-
lat. Prasnice i selata tak
zhubeněly, že ani nemohly
stát; moji sousedi mně ra-
dili, abych jí zastřelil, ale já
čekal na od Vás objednaný
lék, abych se přesvědčil,
jest-li lék jí pomůže. Léč
přišel a třetí den po první
dávkě, kašel jak prasnicí,
tak i selatům přestal, a
prasnice dostala chuť k žrá-
dlu a ve čtrnácti dnech již
dobře běhala. Dnes jsou to
nejlepší kusy z celého mého
stáda. Já každému váš lék
odporučuji, neb jest to ten
pravý lék proti choleře, ka-
šli a souchtím. Zkusil jsem
mnoho jiných léků a žádný
se neosvědčil až Vás, a veli-
ce mně těší, že jste Čech a
že Vás mohu všem Čechům
odporučit.

Jos. Laza, Caplen, Tex.

Hospers, Ia., 9. pros., 1912.
John Dobrý Mfg. Co.,
Cedar Rapids, Ia.

Čtený pane: V příloze na-
leznete bankovní poukázku
na vyrovnání mého účtu.

Věřím tomu, že léky vaše
účinkují tak, jak o nich
tvrdíte a já sám přesvědčil
jsem se o tom, že používání
jich úplně uspokojí.

Váš upřímný
J. J. Kramer.

John Dobrý Mfg. Co.,

CEDAR RAPIDS, IOWA, U. S. A.

Dobré pivo jest lék

Plzeňské pivo v láhvích z pivovaru

FREMONT BRW'G CO.

FREMONT, NEBRASKA

Jest vařeno z nejlepšího sladu a z českého chmele. Toto
pivo obsahuje pouze tři procenta líhu a proto jest všeobecně
oblíbené a odporučeno lékaři. Pakli se chcete posilnit, objed-
nejte si je!

JAKE KLEINS-OVA APEX whiska

Zvláštní nabídky:	4 plné kvarty \$3.15 Láhev Port vlna zdarma
12 plných kvartů \$8.50 Láhev Rook & Rye zdarma	20 plných kvartů \$12.50 Gallon Port vlna zdarma

Platíme také výlohy dopravy expressou do Iowa a Nebrasky.
Náklad jest hrazen při 20 kvartech mimo Nebrasku a Iowa.

Jake Klein, obchodník rodinnými likéry

1314 Douglas ulice, OMAHA, NEBR.